

## „Istarska Riječ“

za svakog četvrtku mjesec, u drugoj četvrtku donosi se „Opština“ „Mladič“ i „Ranac“. Objavlja se za tuzemstvo iznosa o mreži na području a za zemlju 25% lita. Urednik i uprava Istra: Trst - Hotel - Via S. Francesco, kvadrat 20. Telefon: 11-57

# ISTARSKA RIJEĆ

Tijednik za pouku, gospodarstvo i politiku Istarskog naroda.

„Slogom rastu mali stvari, a nestoga sve pokvari!“ — Narodna poslovica.

## U predvečerje boljih dana

Utikala su ovi naši krajevi uči: u sastavu nove države nas narod nije imao vredni utjecajnih dana. Izložen je bio svim mogućim napadnjima, pa je svog načinjenički vrži neprestano morao da nosi na svojim unornim ledjima. Sa svih je strana bila, aček, nije imao nikakve mogućnosti da se brani, jer ga je zlokobna ruka lisila svih predstava za uspišnu borbu, a odstranile su sve uslove, koji su mu bili potrebni, da je kulturno i nacionalno određi. Jedina njegova uzdanica ostali su njezini poslanici.

Ali kruna sudbinu kano da je u ratu, da u nem plemenju oduzme i tu zadnju utjehu. Pasjednje vrijeme sazdanje je bilo takve prijetljivske ozračje proti nama, da je našim pravim predstavniciima bio onemogućen, da papeban zabranjen svaki saobraćaj sa svojim narodom.

Turobim smo srecu prenasali te neasne i pogubne prilike, jer su nam vlasti gospodari protiljek kulturnu smrt, dok su sa njihova lijepe obetanje ostala ludom radovanja. Vlasti su bezobzirno gazište sve naše pravice i svaku svoju pojavljivačiju, takmile su se u protivstvju gradnji postupaka prema nama, smolovajući i ne pričinjavajući zakon tamog je bio nam u prilog, a izrabljivajući ga krivo tumaćeci onamo, gdje im je donekle isao na ruku.

Naš je narod tako zapao u položaj potpune bespravnosti. Uticali smo se i opozivali na zakon, vaspili za pravicom, ali bilo je sve užat, jedino sredstvo borbe, kojim smo raspolagali bio je protest, koji smo posudjeno ogorčeno dižati protiv nepravde.

Svaka intervencija naših poslanika obzirom na ukinuće naših škola i našeg jezika — bila je besuspisna. Naisuljivanje je pak bilo to, da je naš narod bio rastavljen od svojih vjeda. Otrivena okolina nije niti dopustila narodnim poslanicima, koji su bijeli i željili da dodaju u dočicu sa svojim izbornicima, da im obrazlože svoj rad, da ih utječe i održe na okupu.

Tri su glavna razloga, koja u najnovije doba govore, da stvar kreće na bolje. Italijansko-jugoslavenski sporazum, razgovor naših predstavnika sa načelnikom vlade i već održani izborni sastanci davaju nam nadu, da se i naša približaju bolja vremena.

Muževne izjave ministarskog predsjednika Mussolinija nisu ostale samo riječi, koja sto je on neapeljativne volje i značaja u svemu ostalo je dosledjan i u izjavi sam podhram našim zastupnicima u Rimu. Svi izborni sastanci, koji su bili priredjeni sa strane našeg slavenskog izbornog obdora, vršili su se u napuhljivoj redu bez ikakvog incidenta. Stoga i očekujemo, da će našem narodu biti dana mogućnost, da slobodno izabere svoje prave predstavnike.

Sa svih strana dolaze nam najbolji glasovi i priznavači za predstojice izbora. Raspoloži je medju našim narodom još važnije dogode i dobro. Rijetki su slavni i klenutost i naduđuju. Iz najdaljnijih i najzabavnijih krajeva naše Istra i Štira morska načelnika izjavu, u kojima se ispoljava čvrsta volja i neopistivo odosećenje, kojim će naredi da podrži na izboru.

Prišli su načevi kruži, majteži su dani borbe vrc za nama. Naš narod, koji je u tim danima pridelenao načevce arthe, pun samoperišta i neapeljativne utroštajnosti, prigovar je, da opet dokaze svoju odanost narodnim idealima.

Naređel! Ono drago, smije, za koje smo uživjek govoriti, da će smati i na nasa vratu, kano da već svom zrakama obavjava naše obnemogje dole, kano da već bodri one smilanske i potiske, Oni bodili buduci dani, u kojima neprestano su stalni uvjerenjem gledamo, kano da će nam početi da se približuju. Budimo li ustajni i pozitivni, sve će biti dobro.

Oduzeli nam pravice, treba da naruše vrate, jer ćemo sami tako zato zadovoljni državljani, što će biti samo način velike italijanske Nacije. Tvrđili smo postojao, da će ipak doći čas, kada će italijanski narod radi svoje slavne prošlosti traziti, da svojih predstavnika, da nam ne krate one pravice, za koje su se njihovi predci junački borili. Ako svu znaci ne varaju, izgleda da će ipak morati doći vrijeme kada će se našem narodu zajamčiti njegov kulturni razvijat i nacionalni opstanak.

## Izbornicima kotara Velosko-Opatija!

## DOPISI

Oglas stope 4 lira  
za svaki centimetar visine u  
širini jednoj a stupca. Za višekratno ostvarenje daje se zrnatna  
popust prema pogodbi. Plaća se i užetace u Trstu. Dopisi  
se uštavljaju u Trstu i u  
upravi. Neftnkima se pisma  
ne primaju, a rukopisi se ne  
vrâđaju ni u kojem slučaju.

## IZ RIJEKE.

Na skalamu: Trsat. Misao na prošlost. — Rika i Rječina. — Jacinto.

Ove nedjelje bio sam cijelo jutro u gradu Poslike podne, kad se svjetlo malo smirio, otisao sam preko mosta i ni sam ne znam kako ja sam se najednom našao na stubama. Sto vode na Trsat, i to baš nečije na pola puta Osjećao sam se umorom, pa da mrvu otpočeo, spustio sam se na zadir okrenut licem prema Rječi — moga oka prvom vidu — moga srca prvoj bolji... kako je ono pjevao moj pokojni prijatelj Dežman.

Uokolo nigrje nikoga. Šam. Usi su mi puni topovske grmljavinje, brijanja zvona, tuljenja ljetinja i svakojakih drugih žamora i stopota. Jedno je ipak jače od svega tog darama: onaj maklji šum Rječene dolje, pod nogama mojim. Između milijuna naizglažnjuših zvukova, ja bih čuo ēu, raspoznao, razumio nju, staru Rječinu moju... Volim je moju malu, nemirnu rječinu. Ona je od vjejkova ostala sebi vjerna i dosledna, što se baš ne može reći o gradu, komu ona daje ime i vidu... Rječina je čula i vidjela sve, što se kroz vjejkove odigravalo ovuda. Nje ne može više nista da začudi ni iznenadi. Kao i prije, u vrijeme groba Devinskih i Marije Terezije i Napoleona i Ference Draka — ona teče i danas svojim tokom, a da ne znak, da li puna riječi ili preživa prevrtiljivim hincima, što se u viseći manje uspijevi, još i danas umiva.

Jao majko, u srce mi ubit... — pjevao je nekoga pokojni Dežman gorovici u Rječini.

Bila je ona ljeve, i tebe i meni i — sebe... Bog joj voleo.

Dob je Rječina, kao prava raspusnica, po-klanjala svome srcu sad jednomu sad dragom.

Zvono je tamno-zeleno oko naše majice Rječine, ostalo je kao i prije što je bilo. To je ono na ovim strmim pečinama vidjelo prvo pravo pravca našega, što se spustio ovamo k moru, ostao i utvrdio se na njemu. To je ono vidjelo i prije kamen, što ga je naš prvi predaj preživio u zemlju, prvu splavu, po kojoj se otišao na široko more, i podvijog je video njegovu prvu... izdaju prije...

Sve je to vidjelo, i još je mnogo toga vidjelo, ono tamo zeleno oko. Ono je prije stotina i još nekoliko godina vidjelo, kako je jedna noć pretečila vaudžunom kućica jedna i stala gora na trsatkoj Ravničini... A tri godine i sedam mjeseci zatim vidjelo je ono bistro oko, koko se s trsatke Ravničine digla i opet uvis ona kućica i potječla kao lastavica preko mora u otoku u Loretu, mjesto blizu Ancone, odakle su ono jutros doplovile tolake boje, glijenje s kraljem i njegovom bronjom svitom.

Ei Rječino, majice moja, sto li nisi ti za svoga vječka sve čula i vidjela! A uzdajsi naših mladih dana? A pjesme nje? Sve su to upili i sa sobom. Bog kaže kada odmjeri tih valci tvori...

Ja sam rado na Trsatu. Gđe te drevne kule vidjeti. Gđe je stara slava naša. Gđe je divno zlato moje.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma čuje.

V užetu zvukova čaka...

Pjesnik Ružmarinka (August Harambasic) imao je na Trsatu svoje zlato, krasnu Rikinu, nju je on pjevao save zanesen:

I ko što ja nikom ne dom  
Svoga Rika svakim vježanjem  
Tako isto ne dom Rječku.  
Pre cu za mju pasti u boju...

Dovršio se je drukčije. Pjesnik je bio davno u grubini, sto je bio pod njegove krasne Rike, te se nisu ne čele, a bio je od Rjeke, to svijet i predobor znamo.

I ovih dubokih misli prenese me nečiji kočić. Dignjem glavu, pogledam — to se čovjek spusti stepenicama. Zazimam... Bogu mito, to je on: Jacinto, moja negodnja susjed, Jacinto, jedan od nametnuljivih Zanelaca, jedan od onih, koji će vam u svaki čas, za sve duse da kaže: O Zanello o morte!

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je kralj kralj.

Ja sam rado na Trsatu. Gđe je stara Tonka naša. Gđe se često pjesma č

Tu sam pak dobil ulja od ličini i to me je de kapoto sundrao.

Uputao sam ga, gdje staneće, on mi reče, da sadršao na Krimtje, — ma da jos ne **decidi**, kamo će...

A zar se ne mislite vratiti na Rijeku, Jap-

cito? Ne, dokle god ne vidim **finis...**

A zar niste čuli danas pucanje topova, pa sirenice i svu onu drugu muziku?

Kada bude Zanella rekao, da je finis, onda će vjerovatno — prima niente!

Odmekuda zastrjegao vio oštara i studen vjetar. U meni su sve kosti zaigrale poljice tako da se mi pošte ješte stisnjo i ustrukuo u sice.

— A ste cuši, da i neki dan rekao na omen bankete: — **Gigant!** Valomo Bitoraj! Voleo, Lavelon! Al' stroje finis...

Sad je u Jacinto stisnuo u sebe, kao i ja. Bilo mu je zima, vidjelo mu se to na licu kao lumen zelenom i žutom. Bit će da su i moji obrazci makroje boje. I tako, i u Jacinto, kao dva lumeni dva slike licama. Kenosu, kroz dušu Land, što mu je Citromen blijen?

Mora da smisli izgledi nekako kako traživo onako zauzvati u svoje strane boje, jer se nekakvi ihadi par, sto je tadi manje nas pratio načinom zauzvati u mrežu, da kod većih dati par dinara...

Ne još mi je, rekoh da je smislo, On je značio, značio, umolio da uprištine i udaljise se.

Bala, kćerka, i onda će Jacinto:

**Quando che penso, porco destri!**

Vik Raski, i jo — dva starci, rođni, jenjini Recani, mogavu sedel na očem zidu, Glodde oni tam dole...uh! A kapa od svih! Grošić... Hofraž s Dragućem... Ne par de vederko, kako dela salamečki na sve strani, pust onako, kako ih delal i arkebuse Steljanici, kada u ona bila s njim zaborduljila va Palestinu... A oni drgili galantomin; neki z Močenicom, neki z Medveđom, kći z Lovranečinom, majvise z Kastavčinom i odi Sicilije... a svijetovne, da u Recani ponovo senjuče. Ze robe, save!

Opet kutača. Nju sam sada je prekumio:

— Štefice! I se, Jacinto, kako je ono bilo, kada smo čuo bioši dječa, Vi i ja?

Ja sam endi bio... **Pobre latica!** Tatovac i ja znam, sti još. A sve zato, što sam bio Hrvat, a Vi Hrvat, ači... Ungarec. Štamam se redog doma, to je bilo ondo, tad im na Rijeci biva Fran Jozef. Mi smo, kroz koju glibe nosilo, viklje živjeli, a vi ste, koko ste pove negli, zglavi Pivljević! Znate li vi, Jacinto, koliko smo u čemu da dolazimo mudrancima?

A znate, gde? A, boljico, sam u ja dubbi od vise drugih? Lascemo, nesluši. Ca je bilo, bilo je!

I jest tako, moj Jacinto, ali to nam pokazuje, kako je dobuka i istinja sama poslužnica, koja govori, da ne žigaju, i kerzo godi, da pak ona nasa, do ne će brata za heću, taj će tudićina za gospodara. Štefice bi se, kako van je ono Italian Caprin arje devet, dvojnost jedino dokazivao u Ilustriranoj Italiji da ste sv. ari, i ja s vami, potomi Uškoku? Zasto niste, Jacinto, ostali Uškoci onako, kroz koju mi po ostao? Zasto ste isti fratiti kerba nad poglavom?

Op, Rijana. Već se sopravilo. Rijeka je sva planula u mora svjetlu. Neko vrijeme smo satojeli gledati, i nači prizor. Onda we Jacinto pretnje nadnjem:

— Ca ste to rekli, Rokac?

Nista, Nesta, mi je zaklinjalo u zvezici.

Dijosimo se na nože, i pričesmo da sučišto steženice, Jacinto je bio hrze. Cuo sam ga, da je sive strani z rukama nogicima kružili u ubudno obnasanja, česompijanik.

## Franina i Jurina



Jur: (meće ruku u jedan lonac). Ca sam učinil?

Fra: Kalimal si ruku va jedan lonac.

Jur: Dobro. Sada sam pak nazad ruku.

Xanka znel. Pogledaj bolje: je ca va ojoj?

Fra: Je, jedan kus harti, kako da bi jedno pismo.

Jur: Riftik. S tim kusom harti moraće ti posebita va oni ornari.

Fra: Ja — muci da tamu z ovim kartum?

Jur: To je ono, ca ti moras prej znati, zac

to ti ne ce zatmaci ti predsednik ni je

jedem, ki bude polj njeza. Zato paz, da

vidis, ca des acinti s tem harum. Ta

herca z vesce glosinom. Kada bu les va

krabine sam, ti ces lepo edinot i vi

det ces, da su na moj stamparo jeno se

dom ale osam figuric. Jedne od ten figura

je lipova grancica s onom... ozicem

rureostem. To je nas senjal. Lakko

ga spoznati.

Fra: Dako i jedu da sam valje spoznati lipova

grancicu i onu rožicu. Cu onu opnuti sto?

Jur: Tamo ce bit lapis, pa zanti sa v ruki

i prekrizi cu ona lipova grancicu.

Fra: A da prekrizi ku drugu figuricu

ca bi opnuti telo?

Jur: Da prekrizi drugu, i bi glasoval

za druge, a ne za nase. Zad moras dobro

pazit, da prekrizi nas senjal, a to je

lipova grancica s onom neuskinom rožicom.

Pogledaj ga nekoliko puti dobro, pak ti

ne ce poči z glavi.

Fra: I sada je sve sveteno, ca ne?

Jur: dos ni. Kada si lepo prekrizil onu

nasu grancicu, ti zamišljeni i lepo

ju svij. Počni najprez i doljin krajem,

pak je dan stran, pak drugu, pak onu

gorjicu, a onda stvari i zatok, kako

svako drugo pismo. Na jedno pa temu

je pismo priskriveno i jedno mala načinka,

na koj je napisan jedan huter. Tu parti

ce ne priklopiti nijedne nege morske, jedan,

da ostane vanje. Tako zprava pismo nesi

nazad predsedniku, ki te optuži i on

tu je pismo, da nece vratiti.

Fra: Sam... do jedne leđice.

Jur: Da vidimo. On je glasovinom, ku som

zuel s prvega lonce. Cu des s njim

stvar?

Fra: Pog cu vam ornari.

Jur: A sada budi va ornari... Si vise autre?

Fra: Iz ornari: Sam.

Jur: Ca delas autre?

Fra: Razvili sam glasovinom, ku si mi da i

veri sam nasad va moj nasi subeni li-

pic.

Jur: A ca si sada storij?

Fra: Zel sem lapis i prekrizil sam lonicu.

Jur: A sada?

Fra: Sada svijam glasovinom. Nije, i sam

prije zatok, pak pa je pismo stran, pak

da denjup, pak sem s njim stran.

Sada cu zueli. I tu sam vise a

za zatok zatok. I terlik.

Fra: Cu des sada storij?

Fra: Cu des pod vam i strana i dat cu ti

zaprta glasovinu.

Jur: Ma destrujem se.

Fra: Gige van z cinara i zrcali zapisu gla-

sivoda Junice.

Jur: da cu si i storij, truhlu nemo!

Kada jem onačibie z onim nati, com?

Fra: Dumanom! Zcil je sagal na mato, mesto

da sam ga pusti vanje da visi.

Jur: Vidi, da ti se dozvoli se, 6. aprila

tu glas na lonicu u igd. Troše dñeke

da paci i nate, brinjeć je da sve dobro,

i da moras pusti va Trebišecu i tražiti

judem, kako se glasuje. Va Trebišecu

su ludi, ki jise mali skri, pak ne cuju pisi.

Oni ki pak zatok pisi, mudi te na glos-

je, i tu se odmukla od zatoka.

Ali udruži i vam masko mirobito.

Nije bilo visi da jede crive i trze budo-

bito, ali je bilo tri dñeke dvije vise. Dela-

do je avukao po glavo, jeto bi bio ostalo ju-

zine, i potrebovali su vrgi i vrgi i vrgi.

Leči i iko cestio z mihovici ruku. Oni sa ga

vodeći, i vam bio odšao draževan mire.

Ali udruži i vam masko mirobito.

Na zatok je vam zatok, i vam zatok.



